

Füstöl az acélkalapács

[Látó, 2011. január]

(A PROLETKULTOS KÖLTŐ ÚGY TESZ, MINTHA ÉNEKELNE)

Zengnek a füstös gőzmozdonyok,
a rubintpiros karburátor ég.
A kazánban az én szívem fő és rotyog,
s lábam keményen lép.

Hogyha megnövök, traktor lesz belőlem.
Nézem a harcos, hős földdarabot,
hullatom majd a magvakat a földbe,
s acélfoggal a fűbe harapok.

Ma nem tegnap van,
hanem ma van holnap,
s a holnapután
mind előbbre tör;
szívem helyén turbinák zakatolnak,
fejem pedig egy hatalmas ököl.

Nyelvem hegyére teszem a jelszókat,
melyek a lábam lendületét zúgják,
szemem lobog, füleim szikrát szórnak,
s előrenyújtom orrom zászlórúdját.

Jöjjön velem, aki a bátrak bátra!
aki nem fél, kinek acél a bőre,
megyünk, megyünk, nem vissza és nem hátra,
hanem tovább és aztán meg előre.

1950

Kategoria: Talált vers
Denumire autor: Bajor Andor

Látó Szépirodalmi Folyóirat